

Tento list vydává CML - Centrální Mozek Lidstva

čtvrtek 30. října 2008/ 5. číslo, 6. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Kníže nepřijímá, chválabohu

Tentokrát v mnohem skromnějším obsazení zavítalo na Klášterecké divadelní žně mladoboleslavské Divadélko Na dlani. V loňském roce se tu představilo se Snídaní, letos rozdávalo smažená vajíčka. A podle těch, kteří ochutnali, byla dobrá.

Podobné to bylo i s náladou v sále během představení. Oba herečtí představitelé totiž navázali hned od začátku úzký kontakt s obecností a vydrželi při tom až do konce. Kromě ochutnávání vajíček nechali přítomné podepsat petici, jež zároveň slouží jako doklad o odehraných reprízách (na žních hráli oba pánové již po dvaatřicáté) a rozdávali v hledišti knihy, nejspíš proto, aby si diváci mohli číst, kdyby je hra nebavila. Nepodařilo se nám však najít nikoho, kdo by přečetl alespoň jeden řádek.

Poprvé během letošních žní se také herci odvážili sestoupit z klasického jeviště na parkety pod forbinou a židle uspořádat do kruhovitěho tvaru arény, aby byli divákům co nejbližší.

Ať si kdo chce, říká co chce

Bohumil Hrudka

Čekal jsem, že budou hrát jen dva lidé jako tomu bylo předešle. V pondělí to bylo na chápání jednodušší a tady byl zase trochu jiný humor, ale taky to mělo grády.

Klobouk dolů před těmito herci, kteří byli vynikající. Líbilo se mi, jak unikli předložce a blbli tam s tou tyčí, kdy předváděli sporty,

čimž pobavili lidi. Líbilo se mi to.

Iva Kalová

Mně se to strašně líbilo, narozdíl od včerejška jsem se vůbec nenudila.

Líbily se mi rekvizity, se kterými tam pracovali i to jak spolupracovali s lidmi. Prostě paráda.

Honza Valta

Mně se to strašně líbilo, já jsem byl unešený. Líbilo se mi, jak tam vařili a pracovali s publikem. Jediná maličkost, kterou bych vytkl, ale na druhou stranu mi vůbec nevadila, že některým věcem nebylo úplně dobře rozumět.

Ale v kontextu té hry se to ztratilo, takže

Pokračování na další straně

Vajíčka usmažíme vždycky

rozhovor s Radkem Kotlabou a Petrem Matouškem

Proč jste si vybrali právě hru A tak tě, prosím, kníže?

Kotlaba: Důvod byl ten, že je to hra pro dva pány. Mně přišlo hned na začátku, když jsem ten text četl, že by z toho mohla být klauniáda. Ačkoli je to text, který nepochybně v tom Steigerwaldově původním vyznění z osmdesátých let nese poměrně závažné myšlenky. Všichni věděli, kdo je kníže a o kom se to hraje.

Já nevím, jestli ještě pořád stejný kníže za dveřmi zůstává, o to se nechci přít, ale my jsme právě základ toho textu

využili proto, odehrát si klauniádu pro dva pány. To byla ta největší motivace.

Je to totiž krásná partnerina, užít si to, že ten druhý na vás reaguje. Kdy se můžete navzájem i překvapovat. Představení se mění, roste a to je, alespoň pro mě jako pro ochotnického herce, úžasný zážitek a jedna z nejlepších věcí, které jsem na jevišti prožil. Tímto za to Petrovi děkuji, že to se mnou takovým způsobem hraje.

Co ponorková nemoc po více než

Vajíčka usmažíme vždycky

rozhovor s Radkem Kotlabou a Petrem Matouškem

třiceti reprízách?

Matoušek: My nejezdíme každý den. To jsou jen takové sváteční výlety. Doma už to nehrajeme vůbec nebo jen velmi výjimečně jednou za rok. Většinou s tím jezdíme ven, a to tak jednou za dva měsíce, takže žádná ponorková nemoc není. Vidíme se sice pravidelně v divadle na zkouškách, ale netrpíme tím.

Kot: My se na sebe těšíme.

Jak moc improvizujete?

Mat: To je otázka do pranice. To asi není nikdo úplně schopný říci. Základ je v pevném textu, potom je ale otázka, kdy přeskočí jiskra, někdo něco řekne a text se najednou na chvíli odebere jinam, aby se posléze vrátil.

My máme velmi čerstvou vzpomínku na Hustopeče, kde jsme knížete hráli úplně nepochopeně. Hráli jsme venku na slavnostech burčáku a přišlo. Takže z třiceti lidí pětadvacet odešlo, zůstalo pět. Já jsem navíc přijel o čtvrt hodiny později, takže z hodiny nám zůstala tři čtvrté hodiny. A tam jsme takzvaně on-line škrtili přímo při hře. Takže to byl pro nás asi nejtěžší okamžik.

Ale většinou si to užíváme. Snad máme oba takovou míru vkusu, že víme, co už je trapné. Je fakt, že některé věci, které nejsou úplně košer, jako když říkám, že se na to můžu vys... tak už to někomu může vadit. My si to po představení řekneme - hele, to už nedělej, to už bylo moc. Většinou to říká on mě (smích).

Kot: Jestli ještě můžu k míře improvizace. Lidé nám často nevěří, že té improvizace je tam relativně velmi málo. Že rámec představení je pevný. Snažili jsme se, aby se to „blbnutí“ a ta improvizace uplatnila co nejvíce na zkouškách. Pak jsme mohli říct - tohle ještě jo, tohle ale už ne.

Takže si myslím, že když jsme škrtili, tak to bylo hlavně po zkouškách. Třeba pět zkoušek se držel nějaký fór a pak jsme si řekli, hele on není úplně dobrý, pryč s ním. Takže při představení si sem tam dovolíme toho druhého překvapit, ale rozhodně to není, že bychom se snažili nychytat.

Mat: Hodí se udička a když ten druhý zabere a rozvíjí se to jinam, tak je to radost. Ale je to otázka maximálně pěti vět a pak se hned vracíme zpátky, protože představení bychom tím úplně rozbili a to je zbytečné. Ze zkoušek tam máme zakotvené věci, které fungují. Ať od hostiny, kterou nahradí buček a párky až po oštěpy. Mimořádně ta olympiáda zpočátku vůbec nefungovala, tam vždycky spadl řemen.

Jak dlouho jste knížete zkoušeli?

Mat: Sezónu. Od září do července.

Kot: To já bych řekl, že ne. V září jsme začali číst. My čteme a zároveň děláme dramaturgickou práci, takže nejdem na čtení s hotovým textem. My jsme možná dva měsíce ještě pořád pracovali s textem u stolu než se šlo zkoušet na jevišti.

Mat: Když jsme začali zkoušet na scéně,

tak kamarád, který na nás dohlížel, přišel vždycky jednou za měsíc zkontrolovat, co jsme udělali. A teprve později nám řekl, že s tou hrou nejprve mířil trošku jinam, ale nakonec když zjistil, kam s ní míříme my, tak nás nechal a jen zkorigoval pár věci.

Technika je zálužná věc. Podařilo se vám někdy neusmažit vajíčka?

Kot: Ne, vždycky jsme je nějakým způsobem usmažili, že byly konzumovatelné, byť ně třeba úplně chutné. Když se hraje venku tak je to problém. Toto představení totiž není závislé na žádném jevišti a dá se tudíž hrát v nejrůznějších prostorách.

Mat: Bezdez při bouřce, přátelé, to je bomba.

Kot: To byl i pro mě nejsilnější zážitek, když jsme hráli v Horním purkrabství hradu Bezdez, při nočním turistickém výstupu na hrad. To byla bouřka jakou jsem ještě nezažil. A teď od toho purkrabství lilo a my jsme hráli před dveřmi, kterými dovnitř tekla voda...

Mat: Skrz ty dveře prýštila voda! Já jsem si myslel, že se utopíme!

Kot: A to bylo asi představení, kdy jsem se nejvíce modlil za to, abych ty vajíčka dodělal. I když na Festivalu divadel evropských regionů v Hradci Králové, jsme měli stejný problém, protože jsme hráli venku v atriu, kde to dost profukovalo. Vítr je obecně náš nepřítel, ale v interiéru je to v pohodě. To je spolehlivý vaříč.

At' si kdo chce, říká co chce

zase ta chyba nebyla tak výrazná. Celkově hodnotím - naprosto super.

Zdeňka Nyklíčková

Bezva klauniáda pro dva chlapy. Že jsou dobří partáci, kteří si rozumějí a na jevišti se poslouchají, bylo jasně vidět. V některých

místech bych ještě přitvrdila s nápady - více takových míst jako byla svůdná nožka a nabídka sportů, protože jestli jste si všimli, tak chlapi nebyli vůbec zpození, takže evidentně síla by na to ještě byla... Občas nebylo úplně dobře rozumět, ale asi to ani nevadilo, protože krásný zvukný bublající hlas pana Matouška

taky stačí. Dávám jedničku a tiše závidím.

Kat'a Žižková

Bylo to úplně bezvadné. Jestli tam někdy bylo nějaké hluché místečko, tak bylo vykompenzované tím ostatním. Bylo to báječné.

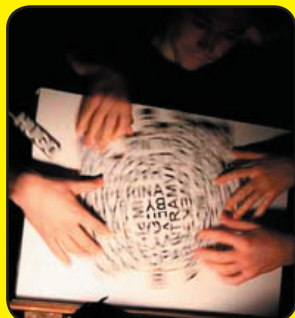
Vaše názory uvítáme také na adrese www.sdruzeni.klas.cz

Zítřka uvidíte

Lod' Kino

DS při TJ Sokol
Lázně Toušeň

Hugo

Teatro
Hugo

CML vás baví

ŽŇOVINY vám přináší
Družení KLAS
www.sdruzeni.klas.cz

Žňoviny připravili: Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
foto: Štěpán Malast

příští číslo vyjde již zítra